

Autem i pro rohlíky

Při focení je Patrik Děrgel komediant, ale za volantem se chová ukázněně

Herec Patrik Děrgel řízení miluje. Kdyby mohl, jezdil by autem snad až na prkna Národního divadla.

V seriálu V.I.P. vraždy se většinou vyzpovídá Patrik Děrgel alias detektiv Beran. Tentokrát jsme ho ale vyslyšeli my. Když na nás hned po pozdravu s nadšením v očích křičel „Řízení úplně miluju! Já jsem takovej

ten, co autem jezdí i pro rohlíky,“ bylo jasné, že to půjde samo.

Takže vztah k řízení máte kladný...

Jednoznačně. I když by kolikrát bylo výhodnější jet vlakem, volím auto. Zprvce mi to dává svobodu a pak při řízení relaxuju a vyčistím si hlavu. V tomhle směru fakt nejsem ekočlověk.

Jaké byly vaše začátky za volantem?

Sám nevím proč, ale poprvé jsem řídil až v autoškolě. Přitom jsem z vesnice,

kde se úplně nabízelo zkusit jezdit po polních cestách mnohem dřív. Když jsem dělal řidičák, odjel jsem celou závěrečnou zkoušku bez světel a divil se, proč na mě instruktorka pořád tak mrká. Nenápadně jsem rozsvítil až na konci, komisař si našťestí ničeho nevšiml a řidičák jsem získal.

Čím jste pak jezdil?

Vyzvedl jsem si čerstvé papíry, koupil starý Renault Scénic a týden nato

vyrazil v pěti lidech na Balkán. Celých těch 3500 km jsem odřídil sám a strašně si to užil. Byla to velká škola. Tam jsem pochopil, že na Balkáně platí pravidlo silnějšího – ten má přednost.

To jste docela dobrodruh...

Uznávám, že to není úplně standardní. Navíc to auto jsem absolutně neznal a bylo v šíleném stavu. Na palubce prakticky nic nefungovalo, okýnka nešla stahovat, ale motor valil.

Patrik Děrgel: herec, muzikant

- ▶ Narozen 24. 2. 1989 v Bohumíně
- ▶ S herečkou Markétou Frösslovou čeká prvního potomka
- ▶ Představitel detektiva Berana v seriálu V.I.P. vraždy. Hrál například ve filmech Martin a Venuše, Hořící keř, DonT Stop nebo v pohádce Korunní princ. Je členem souboru Činohry Národního divadla (Othello, Modrý pták, Manon Lescaut).
- ▶ Držitel Ceny Alfréda Radoka v kategorii Talent
- ▶ Za roli Hamleta byl nominován na Cenu Thálie.
- ▶ Zpívá a hraje na kytaru v kapele Ema.

Kde jinde vyzpovídat herce Národního divadla než přes ulici v legendární kavárně Slavia. O autech mluví Patrik tak nadšeně, že by se musel smát i sám mistr Jan Werich...

Rozhovor vedl Jiří Baborský

Když už si jde Patrik koupit motoristický časopis, sáhne po Světě motorů. Na obálce čísla 16 ho zaujala dvě auta: hybrid, který ho absolutně neláká, a Porsche 911, které miluje.

Vitara je Patrikovým prvním novým autem. Rád sportuje a bude mít rodinu, Suzuki tedy čeká perná šichta.

Dojeli jsme bez problémů, tedy až na to, že jsem cestou do samošky pro rohlíky odřel úplně celý bok o nějaký bagr, co tam stál snad sto padesát let v kopřivách.

Jaká auta jste dál vystřídal?

Po scéniku přišlo trojkové BMW. S tím jsem se docela povožil. Jednou mi třeba volala kamarádka, že cestou z dovolené zmeškali ve Frankfurtu letadlo a ráno musí natáčet. Neváhal jsem a otočil se tam pro ně. Stříhnul jsem si jen tak pro radost 1000 km. Taky jsem tenkrát poprvé zažil kouzlo neomezené rychlosti. Svištěl jsem si svých 190 sebevědomě v levém pruhu, ale rychle se musel uklidit doprava, protože spousta řidičů byla ještě mnohem rychlejších než já.

I o bavoráku ale mluvíte v minulém čase...

Loni jsem si pořídil ojeté Subaru Outback a momentálně si užívám svoje první úplně nové auto – Suzuki Vitara S.

Co se stalo, že mladý dravec předsedal na nesportovní SUV?

Ono zas tak nesportovní není. Mám ve vitare benzinový turbomotor, který to umí slušně rozbalit. Jinak je důvodů víc. Hodně lyžuji, takže se mi hodí

praktické auto s pohonem všech kol. S bavorákem to bylo na sněhu peklo. K naší chalupě vede dlouhá a dost rozbitá polní cesta. Ale hlavně čekáme potomka, takže rodinné auto se bude hodit. A pak se mi líbí, že se Suzuki na rozdíl od outbacku zaparkuju do každé skuliny, což se v Praze hodí. Jenže pokuty za špatné stání se jen hrnou...

Jezdíte hodně?

Třeba za poslední půlrok mám najeto 45 000 km. Často jezdím domů do Bohumína, takže to naskakuje.

Jaké auto byste si nikdy nekoupil a o jakém naopak sníte?

Nelíbí se mi Fiat Multipla. To snad ani není auto. A miluji Porsche 911 – nádherná legenda. Pak mám ještě jeden sen – vyzkoušet si jízdu s pořádným autem po okruhu. Zatím jsem nikdy nejel ani na motokárách, to budu muset dohnat.

Lákají vás motorky?

Mám před nimi velký respekt. Líbilo by se mi velké cestovní enduro – Honda Révai mi ho jednou půjčil, což byla ostatně moje jediná motocyklová zkušenost. Ale zatím jsem nenašel odvahu si něco pořídít. Trochu si to kompenzuju tím, že řídím Suzuki. Když si někde

odložím klíče, lidé se mě hned ptají, jestli jsem si pořídil motorku.

Jaký jste řidič?

Poměrně klidný. Na to, jak jsem roztěkaný v civilu, se za volantem překvapivě koncentruju. Netroubím, nestresuju, ostatně do Bohumína jezdím buď po rozkopané D1, nebo přetíženou trasou přes Hradec Králové. Takže být nervák, musel bych se dávno zbláznit.

Máte zkušenosti s policií?

Zatím jen ty nejlepší. Staví mě prakticky jen při běžných kontrolách, a když chodím platit pokuty za rychlost kvůli občasnému vyfocení na pražské magistrále, jsou vstřícní. Já se umím k chybě přiznat, takže to jdu vždycky poctivě zaplatit a paní mi už kolikrát řkala: „Jste to opravdu vy? Nemohl řídit někdo jiný?“ Povídám jí, vždyť se na tu fotku koukněte, jasně že jsem to já. Zatím mi pokaždé dali nejnižší sazbu. A jednou mi policisté pomohli v kuriózní situaci, o které bych si to nikdy nemyslel.

Povídejte...

Cestou z premiéry jsem ušpinil sedačku v taxíku od kebabu. Uznal jsem chybu, omluvil se a nabídl řidiči kompenzaci. Začal na mě rvát, že chce pět

tisíc. To trošku přehnal. Hádali jsme se, on že zavolá policajty. Jenže jsem je zavolať já, že mě chce okrást. Asi zrovna neměli nic důležitějšího, protože přijeli a ochotně to řešili. Taxikář navrhl zajet do nějaké jejich čistírny, prý je nonstop, tak jsme jeli v jednu ráno za Prahu v koloně s majáky. Samozřejmě měli zavřeno, takže po dohodě ode mě dostal tisícovku a myslím, že se docela vyškolil. Ale ti policisté byli úžasní.

Nehody se vám zatím vyhýbají?

Zažil jsem jedinou, a to jako spolujezdec na zadním sedadle. Řídila kamarádka začátečnice. Jeli jsme po dálnici, ona vedle sebe přehlédla jinou slečnu v Daewoo Matiz, začala předjíždět a tím ji vytlačila ke svodidlům. A jak se ta slečna dostala na krajnici, lekla se a strhla volant prudce doprava. Tak dostala smyk, rozhoupala se a udělala kotrmelec. To byl nepříjemný zážitek, ale naštěstí se nikomu nic nestalo.

Máte za sebou nějakou motoristickou scénu ve filmu?

Nic, co by stálo za vyprávění. V Hořicím keři jsem se vozil starou simkou a v závěru Martina a Venuše odjízdim na popelářském autě. To byl zážitek! ●

Během natáčení filmu Hořící keř si Patrik vyzkoušel Simku Aronde, kouzlu veteránů ale nepodleh!

Foto Jiří Kás